„UNIVERSUL“

RECULEGERE

de EM. HAGI MOSCO

Cu toată vâltoarea sminteli de care este cuprinsă creştinătatea, sunt clipe de reculegere pe cari omul, cu voinţă sau nu, le trăeşte altfel decât în scurgerea celorlalte zile ale anului. Săptămâna Patimilor, amintitoare a spânzurării pe cruce a Mântuitorului, a omului care cel dintâiu a vorbit despre Dreptate, Iubire, Smerenie şi Încredere în Dumnezeu, era pe vremuri hărăzită postului şi rugăciunii umplând golul zilelor. Astăzi, este nevoie să goleşti zilele de alte umpluturi pentru a face loc acelui timp de odihnă sufletească şi de pătrundere în adâncul conştiinţei.

Sunt aproape două mii de ani de când noua religie a scuturat haina păgânismului întinzându-se în toate pământurile lumii. Pentru credincioşii bisericii catolice, care este universală, Roma, cetatea vecinică, este locul spre care se îndreaptă privirile lor. Pentru ortodoxi, şi în deosebi pentru noi Românii, rămaşi poporul cel mai numeros al acestui rit creştinesc, deşi având religie naţională, locaşurile sfinte din Răsărit sunt încă făclia dela care se aprinde în noaptea Învierii lumina sfinţită dătătoare de viaţă nouă, simbol nestins al reînvierii, încă din cele mai adânci timpuri.

Sfântul Mormânt şi Sfântul Munte Athos, cel dintâi primenit de atâtea ori, celălalt rămas neatins ca pe vremea Sfântului Atanasie, atrag prin mistica legată de ei întreaga suflare ortodoxă. În veacul al IV-lea Sfânta Elena, maica lui Constantin cel Mare, ocrotitorul oficial al creştinismului, a pus să se facă săpături pe locul socotit al îngropării trupului lui Iisus, acolo unde împăratul Adrian în anul 134 ridicase o statue lui Venus, şi găsind — după spusa evangheliştilor — bolta de piatră făcută de Iosif din Arimatea, a clădit peste ea lăcaşul de rugă care astăzi ameninţă cu prăbuşirea. Spre durerea credincioşilor, stăpânirea engleză a poruncit închiderea bisericii, tocmai în preajma Sfintelor Sărbători.

Iar dincolo, în Marea Egee, pe fâşia de pământ îngustă de 8 km., înaintând cu peste 50 km. în albastrul apelor mării, începând din veacul al X-lea până în zilele noastre, între zidurile celor douăzeci de mânăstiri „suverane, regeşti şi patriarhale“ s'a scurs aceeaş viaţă neschimbată însirată pe mătăniile călugăreşti, îmbălsămată de vremuri în aceleaşi miresme de tămâe. De o mie de ani, clopotele îşi cântă acelaş dângânit, liturghia îşi deapănă aceeaş plângătoare chemare, iar peste tot şi peste toate, asupra naturii sălbatice în care trăesc oameni păstrători ai înfăţişării vechilor bizantini, catâri purtători de merinde cu acelaş mers domol, şi alte vietăţi, dar de unde a fost înlăturată ispita fără leac, femeia, afară de una: Panaghia, Maica Prea Curată, domneşte nesfârşită reculegere sufletească neturburată de nimeni şi de nimic, a bătrânului sfânt Munte Athos.

Legenda cuibărită la Athos, mai mult ca oricând, spune că Maica Mântuitorului a fost acolo şi că apostolul Pavel a propovăduit în acele locuri. Cei vechi ridicaseră în vârful celor 2000 de metri ai Athosului, falnic eşit din mare, socotit de ei ca cel mai înalt vârf al lumii, un altar lui Jupiter, zeul furtunei, iar creştinii au clădit acolo paraclisul Maicii Domnului, stăpâna locurilor. In jurul crestei Athosului, dela strâmtoarea tăiată de Xerxes, la apusul fâşiei de pământ, până la Capul Sft. Gheorghe din vârful ei, unde regele persan pierduse 300 de corăbii, se deşiră printre măslini şi chiparoşi minunata dantelă a numeroaselor schituri, chinovii şi monăstiri ale lumii ortodoxe, iar în serile de denii, sgomotul ce-l fac talazurile mării frângându-se în coastele sălbatice ale muntelui se amestecă armonios cu acela al psalmodiilor călugărilor, cu sunetul tocănitului de la utrenie, cu dângânitul obosit al bătrânelor clopote. Iar sub licăririle lumânărilor fumegânde, chipurile, înegrite, dumnezeeşti şi ale sfinţilor, mirate că n'a sosit şi pe acolo antechristul, de sub arcadele arhaice, aruncă, asupra mulţimii îngenunchiate, privirea lor stinsă.

Istoria spune că încă celor dintâi sihaştri de la Athos, împăratul Leon li dăduse o oarecare autonomie. Sigur însă este că faimosul împărat Nicefor Focas şi sfântul Atanasie de la Cimia, sunt cei cari au dat viaţă oficială religioasă Muntelui Athos. După bătălia dela Canea, Nicefor, încoronat împărat al Romanilor, a început clădirea mânăstirii Marea Lavra, unde îşi păstrase o chilie pentru bătrâneţe, dar fără a-şi fi putut îndeplini dorinţa, fiind

(Continuare în pag. 14)

Un yacht pentru Marele Voevod Mihai

Londra, 21 (Radio-Central) — *Din Covs se anunţă că la fabrica White se află în construcţie un yacht cu motor şi două elice, pe care municipiul Bucureşti îl va dărui Marelui Voevod Mihai.*

Yachtul are o lungime de 50 metri şi o viteză de 20 noduri pe oră. Posedă un salon splendit şi este complet echipat, având şi o barcă de salvare.

x●x

Alte încăerări sângeroase în Mexic

New York, 21 (Rador). — **Se anunţă din Mexic că 11 persoane au fost omorâte şi mai multe rănite în cursul unei încăerări ce s'a produs cu prilejul împărţirii unor terenuri.**

Numai cu mare greutate, poliţia a reuşit să restabilească ordinea.

x●x

Preţul pâinii negre

Primăria Capitalei desminte ştirea apărută în unele ziare că preţul pâinei negre ar fi fost sau va fi sporit la 8 lei.

Ordonanţa ultimă, prin care preţul pâinii negre a fost fixat la 7 lei, rămâne în vigoare până la 24 Mai a. c.

xXO❖OXx

Un automobil din Bucureşti a suferit un grav accident la Breaza

D-NA BUTCULESCU SERIOS RANITA

Ploeşti, 21 Aprilie

Maşina turism nr. 6101 B. condusă de d-na Butculescu din Bucureşti, mergând cu viteză spre Braşov, în comuna Breaza de Jos a derapat isbindu-se puternic de un pom şi sfărâmându-se.

D-na Butculescu fiind grav rănită a fost internată în spitalul local.

Starea sănătăţei M. S. Regelui

COMUNICAT Nr. 47

Mareşalul Curţii Regale face cunoscut următorul

BULETIN MEDICAL:

Gripa de care suferă Majestatea Sa Regele evoluiază favorabil. Noaptea a fost liniştită, tusea a scăzut, febra asemenea. T. D. 37, 2; Puls: 74, T. S.: 37,8; Puls 78.

Nici o complicaţiune. Starea generală bună.

Medicul Curţii Regale
(ss) Dr. I. Mamulea
Bucureşti, 21 Aprilie 1938

Tot despre „românii“ dela Viena

In numărul de Miercuri al ziarului nostru am arătat situaţiunea „cetăţenilor“ români protestatari refugiaţi şi stabiliţi în Austria încă de la încheerea tractatului de pace dela Saint-Germain.

Problema este foarte gravă.

Aceşti străini au dobândit cetăţenia română ca un privilegiu special conform articolului 70 din tractat, care spune că „orice persoană având indigenatul pe un teritoriu făcând parte anterior din teritoriile fostei monarhii austro-ungare, va dobândi, deplin drept şi cu excluderea naţionalităţii austriace, naţionalitatea Statului ce exercită suveranitatea asupra teritoriului“.

Avem aface prin urmare cu o categorie de beneficiari ai războiului, cu o categorie de străini deveniţi cetăţeni români în mod automat pe baza unei simple dovezi de indigenat. Articolul 70 ni i-a făcut cadou fără nici o discuţie.

Ei sunt toţi evrei şi au plecat din ţară în semn de protest contra alipirii Bucovinei la patria mumă imediat după 10 Septembrie 1919, data semnării tractatului amintit mai sus.

Articolul 229 al tractatului le-a asigurat tot timpul în Austria, în calitate de „cetăţeni români“ o situaţie de drept egală cu a cetăţenilor austrieci, bucurându-se „de o protecţiune constantă, pentru persoana lor ,bunurile lor, drepturile şi interesele lor şi având acces liber, înaintea tribunalelor“.

De două ori favorizaţi de soartă, deci, cu drepturi în România şi în Austria totdeodată, evreii bucovineni şi-au făcut în scurt timp situaţii frumoase la Viena, devenind mari industriaşi, mari comercianţi, mari financiari, la adăpost de orice supărări, susţrăgându-se serviciului militar în ambele ţări şi eschivându-se deopotrivă dela orice îndatoriri.

Din anul 1919 şi până astăzi n'au călcat în ţara noastră, necunoscând limba şi neavând, în afară de paşaport, nici o legătură cu România.

Protestând contra actului Unirii, ei au făcut, unde s'au găsit, tot timpul o propagandă ostilă nouă, răspândind svonuri tendenţioase şi semnând moţiuni împotriva noastră pentru a fi utilizate de

(Continuare în pag. 14)

Cutremurul catastrofal din Turcia

Numărul morţilor se apropie de o mie. — 50.000 persoane rămase fără adăpost

Istanbul, 21 (Rador). — Nouile date care continuă să sosească din regiunea bântuită de cutremur arată că acesta a luat proporţiile unei catastrofe înfiorătoare.

Primele amănunte publicate erau departe de a reda toată întinderea dezastrului. In stadiul actual al cercetărilor, numărul victimelor — morţi şi dispăruţi — este de opt sute, dar sunt temeri că cifra totală va fi încă şi mai mare.

Noui sguduiri s'au produs, la intervale destul de scurte, în tot cursul nopţii trecute.

Regiunea devastată de cutremur este cu mult mai întinsă decât s'a crezut la început, iar dezastrul este considerat drept cea mai mare catastrofă de acest fel din câte s'au produs până acum în ţară. Intinderi imense au fost complet pustiite.

Se evaluează la 50.000 numărul persoanelor rămase fără adăpost din cauza cutremurului. Toţi aceşti nenorociţi au petrecut noaptea pe câmp, sub cerul liber, terorizaţi de vuetele subterane care nu mai conteneau. La ivirea zorilor, groaza lor a ajuns la paroxism când au constatat că pământul în jurul lor prezenta crăpături adânci, din care ţâşnia apă fierbinte. Desigur că mulţi dintre ei şi-au găsit mormântul în adâncimile acestor imense crăpături.

Pe de altă parte, familii întregi au fost îngropate sub imensele mormane de dărâmături ale locuinţelor prăbuşite de cutremur. Majoritatea victimelor sunt femei şi copii.

Adunarea Naţională a fost sesizată, spre a lua măsuri urgente de ajutor.

Districtele cele mai greu lovite sunt cele din regiunile Kirşehir, Yozgat şi Corum.

SCRISORI DIN LONDRA

După tratatul dela Roma

de AUGUR

Londra, Aprilie

Tratatul dela Roma s'a născut şi desigur că d. Neville Chamberlain şi Ducele au avut un schimb de felicitări călduroase. Aveau şi de ce. Căci acest tratat reprezinta lichidarea unui incident a cărui parte mai urită era tocmai faptul că n'ar fi trebuit de loc să existe. Marea Britanie şi Italia revin la starea lor normală de trainică prietenie sprijinită pe interese comune.

Dar în afară de această lichidare, tratatul dela Roma constituie un punct de plecare pentru o cooperare reală în viitor. Partea, de pildă, care se referă la statu-quo în Arabia expune cooperarea anglo-italiană ca un principiu stabilit, îndreptat şi împotriva oricărei terţe puteri, care ar voi să se amestece în afacerile statelor arabe de pe litoralul Mării Roşii. Cu alte cuvinte, pe parcursul marei căii de comunicaţii maritime care începe în Atlantic şi sfârşeşte în Oceanul Indian, Marea-Britanie şi Italia vor lucra de acum înainte ca tovarăşe, am putea spune chiar, ca aliate.

Iată ceva îmbucurător. Totuşi, tratatul dela Roma e ceva şi mai mult decât un act de lichidare şi de colaborare între Marea-Britanie şi Italia. Suntem siguri că redăm exact gândul d-lui Chamberlain şi al d-lui Mussolini, când spunem că noul tratat e baza pe care cei doi oameni de stat vor să construiască edificiul unei păci stabile în Europa.

Excelent prin el însăşi, tratatul dela Roma e o bază pe care pârghia diplomaţiei se poate reazima spre a pune în mişcare problema păcii europene. Aşa gândeşte d. Chamberlain. Partizan convins al înţelegerii cu Franţa, d-sa n'a făcut acordul anglo-italian decât fiindcă era sigur că, făcându-l, servea interesele franceze în acelaş timp cu cele ale Mareţ Britanii. Dorinţa sa cea mai vie acum e de a vedea înfăptuindu-se un bun acord între Roma şi Paris. In mintea sa acest acord e complementul necesar al acordului anglo-italian cu care trebuie să alcătuiască un bloc. Înţelegerea anglo-franco-italiană odată realizată, calea e deschisă spre o apropiere serioasă de soluţionarea problemei re-

(Continuare în pag. 14)

Citiţi în pagina 25

Reprimarea agitaţiilor Gărzii de Fier

Rapoartele d-lor miniştri de interne şi justiţie către Consiliul de miniştri

Dizolvarea partidului „Totul pentru Ţară“ şi a grupărilor „Arhanghelul Mihail“ şi „Garda de Fier“

CÂND VIN PAŞTILE...

XX

Domnia gospodinelor şi râvna gospodarilor. — Alişverişul negustorilor şi problema cumpărăturilor. — Unde petrecem sărbătorile ?

Adunaţi în ţarcul cu zăbrele, micii îşi aşteaptă Paştile...

Infrigurare.

Denii.

Clopote şi miros de tămâe.

Cucernice gânduri apleacă, în săptămâna aceasta a patemilor, genunchii la icoane.

Iar viaţa a căpătat, pe negândite, un ritm alert, neobişnuit.

Atâtea griji pe capetele gospodarilor — atâta hărnicie pe gospodine...

Chiar dacă ai fi un om mai sceptic, mai stăpân pe tine sau complect absorbit de ocupaţiile tale — nu se poate, în zilele acestea premergătoare Paştilor, să nu-ţi ieşi fără vrere din program, să nu te laşi antrenat de forfotul general, de neliniştea care pluteşte în aer, pretutindeni... ca în aşteptarea unui eveniment excepţional.

Familist sau burlac, sprinten copil cu soare'n păr sau ogârjit bătrân cu părul colilie — nimeni dintre noi nu se poate sustrage febrilelor pregătiri pentru sărbătoarea Invierii Domnului.

E o primenire generală, în natură şi în suflete.

E o bucurie a vieţii, o bucurie ce curge spre noi din razele soarelui şi din cerul senin.

Sărbătoarea Paştilor este şi sărbătoarea primăverii şi a reîmprospătării naturii.

E un imn închinat vieţii şi credinţei strămoşeşti de către toată suflarea vieţuitoare !...

GOSPODINELE

Pregătirea şi întâmpinarea Sărbătorii Invierii se desfăşoară într'un ritm care ascunde micile lui tragedii şi comedii.

Intre punctele principale este şi ivirea, în toate casele, în preajma Paştilor, cel puţin a unei gospodine locale, dacă nu cumva i se mai alătură una sau două rude, entuziaste din principiu sau, în lipsa lor, a chivuţelor tocmite.

Rudele binevoitoare, în afară de principiu, îşi mai dau concursul şi din plăcerea sadică de a putea să terorizeze partea adversă, înrudită.

E singurul moment propice.

Teroarea începe într'o dimineaţă, pe neaşteptate, chiar prin gospodina casei.

Nici nu s'a făcut bine ziuă şi ciocăniturile în uşe sau sgâlţâelile de umeri îţi răpesc cele mai dulci clipe ale somnului.

— Scoală, leneşule !...

— Măcar un sfert de oră să mai dorm !... — te rogi, cu ochii cârpiţi.

De geaba.

Parlamentările nu încap.

Ca un general victorios, gospodina îţi supraveghează, neîndupleca şi ameninţătoare, evacuarea urgentă a domiciliului.

In urechi îţi sună un glas gros şi spart, — te uiţi la fiinţa din faţa ta şi n'o mai recunoşti.

Mamă sau soţie, prietenă sau gazdă, zadarnic vrei să mai descoperi în „generalul victorios“ pe femeia dulce şi zâmbitoare de totdeauna.

Surâsul i-a înghe ţat definitiv pe buze. In zilele acestea nu vei mai vedea nici o umbră de cochetărie la ea.

Toate gospodinele se dedică zeloase noilei atribuţii.

Infăşurate la cap cu o legătoare de ocazie, îmbrăcate pestriţ şi de mântuială, fără umbră de pudră sau roşu pe obraz, gospodinele vorbesc şi dau ordine în dreapta şi în stânga cu un ton ale cărui asprimi îngheaţă.

Te miri singur de câtă severitate poate cuprinde o voce pe care altă dată erai ispitit s'o asemeni unui cor de îngeri.

Te miri... dar nu-ţi prelungi mirarea, altfel te surprinde gospodina, sosită peste câteva minute în revizie, purtând în mână ca pe sulită bătătorul de covoare şi vei simţi din nou şfichiul muzicii divine :

— Cum, mai stai şi te gândeşti ? N'ai plecat încă ! ?...

N'ai nevoe să mai întrebi încotro ai putea s'o iei atât de dimineaţă, nici să remarci că deabia au pornit tramvaele sau că până la ora biroului mai sunt atâtea ore... deoarece te lămureşte tot ea :

— Dacă n'ai ce face, mai du-te şi tu pela piaţă. Fă o plimbare să vezi cum se vinde una-alta. S'apropie cumpărăturile...

GOSPODARII

Dacă gospodinele se înfierbântă atât cu pregătirile, nici gospodarii nu pot rămâne streini de viaţa din jurul lor.

Scoşi cu alai şi pe nepusă masă din bârlog, cu noaptea în cap, bărbaţii rătăcesc în zilele acestea pe străzi, prin cafenele, prin bodegi... ca nişte copii ai nimănui.

De casă nu mai e chip să te apropii, nu mai ai unde să te aciuezi.

Câteva zile locuinţa ta e vraişte, cu scaunele şi mesele scoase pe sală, cu garderoburile protăpite, sub jurnale, în mijlocul camerelor, cu biroul de lucru în bucătărie şi cu oalele şi maşina de gătit în salon.

Ziua te aşteaptă o ciorbă de fasole cu steluţe de var în loc de untdelemn, iar seara nu-ţi găseşti papucii şi patul e întins cu bucata pe balcon, să se usuce.

La culcare (pat modern improvizat pe duşumea) nevasta, cu cârlionţii desfăcuţi şi nasul tablou de vopsele, se uită la tine fioros şi străin, de-ţi pipăi fruntea, nedumerit :

(Continuare în pag. 14)

Meterezele de zarzavat sunt gata. Sărbătorile pot să vină...

Filozofia şi creştinismul

de ROMULUS SEIŞANU

„Problema metodei“ („Le probleme de la méthode“) de prof. Marin Ştefănescu

D. Marin Ştefănescu, profesor la Universitatea din Cluj, a publicat, la Paris, în editura „Alcan“ o valoroasă operă ce interesează filozofia şi doctrina creştină, sub titlul : *„Le probleme de la méthode“* (Problema metodei), împărţită în două părţi: diversitatea metodelor şi unitatea metodelor.

D. prof. Marin Ştefănescu a publicat în 1915, la Paris, două lucrări : *„Le Dualisme logique“* (Dualismul logic) şi *„Le Dualisme et le théisme de Kant“* (Dualismul şi teismul lui Kant) ; iar în 1922, a publicat, în Bucureşti, un studiu interesant asupra filosofiei româneşti *(„Filosofia românească“).*

De astă dată d-sa a atacat o problemă fundamentală în materie de filosofie, — aceea a *metodei.*

De fapt, sunt mai multe metode — o diversitate de metode — care pot să conducă la o unitate a lor.

De aceea d. prof. Marin Ştefănescu a tratat, în partea întâia a operei sale, diversitatea metodelor şi în partea a doua, unitatea metodelor.

Cetitorii, mai puţin familiarizaţi cu studiile şi metodele filozofilor, se vor întreba: dar ce este această problemă a metodei ?

Scopul ştiinţei în general şi al filozofiei în special, este cunoaşterea adevărului cu privire la rostul existenţei noastre şi al universului din care facem parte, la acel chinuitor „a fi sau a nu fi“, a vieţii şi a morţii, a finitului şi a infinitului, a creaţiei lumii şi a creatorului ei,

— Dumnezeu, sau suprema cunoştinţă — a raţiunii de a fi, a binelui şi a răului, a eului în raport cu universul, etc.

Ca să poţi pătrunde marea taină a existenţei, a naturii, a universalului, care sunt mijloacele ce le are omul la dispoziţie ?

Simţurile sale, inteligenţa sa, experienţa sa, imaginaţia sa.

Aci intervine problema metodei în filozofie. La ce trebue să facem apel spre a ajunge la cunoaşterea supremă a adevărului în sine ? La simţuri, adică la sensibilitate, la inteligenţă, adică la ratiune, la experienţă, la imaginaţie sau la credinţă ?

Spre a rezolva marea problemă, unii filozofi au propus sensibilitatea, sau experienţa. Alţii raţiunea, sau credinţa. Aşa s'a născut o diversitate de metode, pe care d. Marin Ştefănescu o expune, clar, în importantul său studiu.

Aristot numeşte Metodologie, Silogistică, sau Analitică, studiul ce trebue făcut pentru a găsi metoda cea mai bună, — *„Organon“* cum s'a numit mai târziu.

După discipolii lui Aristot, ştiinţa supremă a omului e filozofia, concepută ca cunoştinţă logică, ipotetică.

Mai târziu, Bacon a propus o nouă metodă, pe care el a numit-o *novum organum*, un nou organ, un nou instrument, *raţiunea*, care se ridică gradat de la experienţă la ştiinţa supremă a omului, la filozofie.

Descartes, în faimosul său tratat asupra metodei, intitulat *Discours de la Méthode*, propune *raţiunea pură*, lipsită de orice element străin propriei sale naturi, cum ar fi simţurile, sau sensibilitatea şi imaginaţia. Aceasta este, în ultima analiză, faimoasa metodă a lui Descartes, prin care se demonstrează existenţa lui Dumnezeu.

Kant, în *Critica raţiunei pure*, propune ca metodă raţiunea speculativă pură, raţiunea teoretică, care însemnă facultatea de a cunoaşte şi conduce la raţiunea practică şi deci la cunoştinţa supremă ea însăşi.

Auguste Comte a propus metoda pozitivă, — prin combinarea raţiunei şi a observaţiei se pot descoperi legile fenomenelor, sau legăturile între diverse fenomene particulare şi faptele generale.

In sfârşit, Henri Bergson propune intuiţia intelectuală, sau supra-intelectuală, care este instinctul luminat de inteligenţă, — ceeace ne conduce la partea centrală a filozofiei, la metafizică.

Astfel — scrie d. prof. Marin Ştefănescu — studiind problema metodei în filozofie, constatăm că suntem în prezenţa unei diversităţi de metode.

Dar, care este cea mai indicată să ne deschidă poarta marelui mister, spre a lua cunoştinţă deplină de supremul adevăr ?

In general, se admit două facultăţi de cunoaştere : sensibilitatea şi raţiunea.

După unii sensibilitatea este izvorul cunoştinţei ; după alţii, singurul izvor al cunoştinţei este raţiunea din ce în ce mai pură, aplicată obiectelor spre a putea ele intra în câmpul cunoştinţelor noastre. Dar, mai este şi credinţa, asupra căreia stăruie d. prof. Marin Ştefănescu.

După ce a trecut în revistă concepţiile despre metodă ale filozofilor de seamă, cu o adâncă scrupulozitate, pe bază de texte şi cu o minunată expunere a doctrinelor lor, d. profesor Marin Ştefănescu analizează creştinismul în legătură cu celelalte doctrine filozofice şi, printr'o logică desăvârşită, demonstrează, nu numai strânsa legătură între creştinism şi filozofie, dar şi între doctrina creştină şi problema metodei.

D. prof. Marin Ştefănescu ne arată că filozofului nu trebue să-i fie ruşine de Evanghelie şi credinciosului creştin nu trebuie să-i fie teamă de filozofie, căci şi unul şi altul pot găsi în ele sursa adevărului.

Ceeace caracterizează pe autorul acestei opere, ce cinsteşte ştiinţa şi în special literatura filozofică contimporană, este credinţa sa neclintită în divinitate. Nu este o simplă profesie de credinţă, o concepţie de filozof creştin, ci un izvor fecund de inspiraţie nobilă şi de pătrundere adâncă a sufletului omenesc însetat de adevăr, de bine, de frumos, pentru cunoaşterea supremă a universalului şi înălţarea noastră către perfecţiune.

Sunt pagini alese în „Problema metodei“ despre doctrina lui Iisus, viaţa, suferinţele, crucificarea şi învierea lui Iisus care, atât din punctul de vedere literar, cât şi din punctul de vedere filozofic, sunt pătrunse atât de spiritul creştin, cât şi de spiritul filozofic.

Metoda lui Iisus a fost credinţa cea mai curată, înălţată prin speranţă, caritate şi sacrificiul de sine, credinţa în Dumnezeu. D. prof. Marin Ştefănescu spune că tot prin credinţă se poate ajunge la cunoştinţa supremă umană, — care este, deci, o metodă de cunoaştere a universului creat de Dumnezeu. Dumnezeu este cauza şi scopul în sine : realizarea binelui.

D. prof. Marin Ştefănescu, prin această monumentală operă, fruct al unor studii întinse şi a unei munci de ani de zile, a adus o preţioasă contribuţie la cunoaşterea problemei metodei sub toate aspectele sale ştiinţifice, filozofice şi religioase.

Literatura noastră filozofică s'a îmbogăţit cu o operă ce va însemna o dată în istoricul ei.